

telja, za one dobe najslavnejšega cerkvenega
govornika Frana Cvetka, bivšega dekana v
Ljutomeru, glasi se vsa tako-le:

Zadnji človek je na sveti,
Ki svoj rod za nič drži,
Zastonj so mu rožni cveti;
Njemu nikaj ne diši.

V nadrah maternih se shrani,
V njej reji se zredi,
Mačohu oslepno brani,
Mater pa za nič drži.

Erjav kakti Judaž bodi!
Naj te pes za plotom jé;
Med Slovence naj ne hodi,
Ki je prav Slovenec ne!

Ti prijatelj Cvetko jesi
Matrne dežele cvet,
Z Dornavske kamenske vesi
Z lukom zrejen in oplet.

Kokol nesi med pšenicoj,
Ščipek raseš zmed kopriv;
Kokol sterga se že s klicoj,
Ščipek pa je ves pikljiv.

O! kak ja želim vam vživat
Dugo podmesečni svet.
Primic, Smigoc, Cvetko vivat
Dosti, dosti dolgo let.

„Vinska bratva.“ V tej pesmi hvali pesnik
vinsko moč in dobroto, ki v žalosti tolaži
človeka ter mu vzbuja v srcu radost in
veselje.

Ti svet bi pun zločinstva bil,
Pun srditosti jala,
Če ne bi človek vina pil,
Kde bil bi smeh no šala.

Konča se tako-le:

Če kaj na glavi boli te,
Napij se dobro vina;
To proti vsem betegom je
Najboljša medicina.

Nekateri verzi so v tej pesmi šepavi,
toda iz nje veje pravi pravcati duh slovenski.

V pesmi „Deklici“ svetuje pesnik ženski,
naj se za mlada omoži o prvi priliki ter
reče konečno:

Zato dok si fletna
No za to deklíč,
Bodi ti pametna,
Stara boš za nič.

Če maš vuglednike,
Te ne bodi štolc,
Drugač boš na veke
K špoti stari norc!

To pesem je zložil Modrinjak svoji gos-
podinji, ki se je omožila že za starih let.
Iz nje je videti, da je bil nagajiv. Posneta je
pa po neki nemški.

V pesmi „Prošnja“ se kaže naš pesnik
zopet zaljubljenca. Vsekako pa je ta pesem
zložena za njegovih mladih in šolskih let.

„Punica zeta tuži“ je šaljive vsebine. V
tej pesmi toži mati, da ima zeta zapravljevca,
ki cele noči kvarta, a po dnevu spi. Ko ni
doma kaj jesti, pa kolne, da je strah. Jezik
in verzi so gladki, n. p.:

Meštriju ne tira,
Doma ne je rad;
Kruha jé brez sira,
Kda ga trapi glad.
Rad bi vince piti,
Nema s čim platiti,
Prav se mu godi!

„Gospodski stališ spoznan od kmeta“ nam
jasno kaže, kako je Modrinjaka delo vese-
lilo. V tej pesmi graja gospodski stan za-
radi njegove zapravljevosti, napuha, skoposti
in preziranja delavskega stanú. To pesem je
pesnik dobro pogodil. V njej so čisto zdrave
misli in, izvzemši nekoliko nemških besedij,
jezik gladek. Kaj lepo se glasi ta-le kitica:

Proti sirotam slep i gluh
On nezna, kde izrase kruh
Na bresti al na vrbi.
Po celi den za kratek čas
V zrcalo gleda si obraz,
Jé, pije, spi brez skrbi.

V zbirki Modrinjakovih pesmij je pesem
„Tobak“. Na 130. strani Volkmerjevih pesmij,
katere je izdal pokojni dekan Murko l. 1836.,
je tudi pesem „Tobak“. Kdo je zložil to
pesem, ni skoro vredno preiskovati, ker nima
posebne pesniške vrednosti. Modrinjakov
„Tobak“ ima 21, a Volkmerjev 26 kitic. V
Modrinjakovem je jezik dosti čist; Volk-
merjev ima več nemških besedij. Znano mi
je, da je Modrinjak jako rad nosljal, kadil
pa ni nikoli več, odkar so ga bili zasačili
financarji. Modrinjak je imel v svojem vino-
gradu „Kostajovnje“ velike sode vina, a pod